

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El nou rei d'Holanda
El rei Guillem se solidaritza amb les víctimes de la crisi en la cerimònia de la seva entronització, després de l'abdicació de la reina Beatriu.

10
anys

Motí a la Roca
Un centenar de presos del centre penitenciari de la Roca del Vallès s'amotinen quatre hores i fereixen de gravetat un subdirector.

20
anys

Crisi pel cas Roldán
El ministre de l'Interior dimiteix per la desaparició de Luis Roldán. Felipe González suspèn un viatge oficial davant la gravetat de la crisi.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

Pessigolles

Una companya de feina m'explica que li van robar els llibres que havia comprat per als seus fills el dia de Sant Jordi. Treballava tot el dia i quan se'n va adonar, al vespre, la diada ja s'acabava. No va parar fins que va tornar a trobar aquells llibres i els va comprar en una parada que ja desmuntava. A part del robatori dels llibres, que mereix un altre article, destaco que la meua col·lega no els volia deixar sense llibres per complir la tradició i perquè vol que els seus fills llegeixin. És una realitat que amb els anys ha anat a més. Em refereixo a la literatura infantil i juvenil. Sembla un sector invisible però cada cop té més presència i la seva transcendència és providencial per a la salut cultural del país. I això es veu quan entres en una llibreria. D'un temps cap

La literatura infantil i juvenil cada vegada té més presència

aquí, l'espai dedicat a aquests llibres ha anat prenent més metres a les llibreries, que saben que han de cuidar els futurs lectors, futurs clients. Des de L'Altell de Banyoles fins a la Contijoch de Manlleu passant per La 22 de Girona i La Llar del Llibre de Sabadell, per exemple. Són moltes les que aposten per donar-los visibilitat i obrir allò que fa uns anys només eren racons en un angle mort de la botiga. Els llibreters, amb molt bon criteri, hi creuen, i treballen perquè llueixin aquestes petites obres d'art que són els llibres que publiquen les editorials per a nens i adolescents. Vull reivindicar-los ara que s'acaba d'inaugurar una nova edició, la que ja fa trenta, que es diu aviat, del Saló del Llibre Infantil i Juvenil a Mollerussa. Llibres que, com diu una de les exposicions de la fira, els fan pessigolles, els generen curiositat, els exciten la imaginació, els donen claus per entendre el món on viuen i els procuren un catàleg d'emocions i sensacions estranyes, divertides, inexplicables, que van des de l'alegria fins a la por, el neguit, i d'altres que potser no saben definir o ni cal que ho facin. Gairebé el mateix que sentim els adults quan agafem un llibre per primer cop. Potser ja no ens en recordem, d'aquelles pessigolles.

CLIMA DE CRISTACIÓ A CATALUNYA

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

Can Serra

Manuel
Cuyàs

Deia ahir que havia tingut una trobada amb el president de la Diputació, el senyor Salvador Esteve. Em va rebre a can Serra, que és aquella casa senyorial i molt modernista, obra de Josep Puig i Cadafalch, que es troba situada al capdamunt de la Rambla de Catalunya de Barcelona, pujant a mà dreta. Jo sempre havia vist can Serra des de fora, i com que alguna vegada que havia entrat a la Diputació m'havien fet passar a l'edifici modern que hi connecta, m'havia quedat amb les ganes de visitar-la per dins. M'havia imaginat que, tractant-se de Puig i Cadafalch, els interiors serien com els de la casa Amatller del passeig de Gràcia o com la Coll i Regàs de Mataró, que per cert són dues construccions que

s'assemblen molt, com té estudiat en Santiago Alcolea. Vaig entrar, doncs, al despatx presidencial, i no diré que a primer cop d'ull no impressioni perquè té unes dimensions que fan un cert respecte, però de cap manera vaig notar que ingressés en el castell embruixat ni a les alegries florals a què l'arquitecte Puig ens té acostumats. El senyor Esteve, que va observar la meua decepció, em va explicar que el tal Serra que va encarregar la casa es va arruïnar a mig fer-la i l'arquitecte només hi va deixar la carcassa visible des del carrer. Si el senyor Esteve m'hagués dit que el senyor Serra no es va arruïnar sinó que en va tenir prou amb la façana, també m'ho hauria cregut. L'acció d'aparentar, de situar tot el gènere a l'aparador, té al país molta literatura.

La casa Serra vista per dins em va fer pensar en les vegades que havia penetrat a les depen-

jol que no es fixa en aquestes coses, Maragall que era una mica desmanegat i Montilla que ja tenia prou problemes el van deixar tal com el van trobar. No crec que Artur Mas, que fa de l'austeritat una bandera i que viatja en turista, hi hagi introduït cap millora ni una

ANTHONY GARNER

dències privades del Palau de la Generalitat. O sigui a la casa dels Canonges. Aquesta casa, vista des del carrer del Bisbe, imposa pel seu caràcter sòlid i cardenalici, però per dins és un exacte piset amb envans i mobles de fullola. Es veu que se'l va fer decorar Joan Antoni Samaranch als anys dels fluorescents i el mobiliari funcional. Després, Tarradellas que era vell, Pu-

capa de pintura. A mi m'és igual perquè ens coneixem tots i ja sabem com som, però passa que al lloc on el president de la Generalitat té la sala íntima de rebre hi han d'entrar sovint persones de compromís a les quals hem de convèncer que som més que un balcó i una tribuna o que estem preparats per ser més que un balcó i una tribuna.